

93. En sommardag för några tiotal år sen
 träffade stordofallet på Gårdslug på en örn
 ute på fältet. En av Karlarna försökte slå
 honom, men han smet in i en bukke. Kullen
 som var behäft för att kunna manna ormar,
 blev arg och svar på, att ormen skulle han
 döta i alla fall. Fördeskulle det han av
 sig ~~gissa~~ hurred här. Snodde den om
~~en~~ knivbladet på sin kniv, och satte ut
 denna i jorden. Så täste han ngt och gick
 därpå bort till de andra Karlarna, för att
 svara middag. När han varit en god stund
 fingo vaknad han och frågade, hur mycket
 klockan var. Karlarna sad det. "Det var väl
 jag vaknade", sa han, "amma hade jag fått
 bad efter mig." Så gav han sig bort till
 det ställe, dit han manat ormen, och
 de andra följde efter, för de voro nyfikna
 att se, hur det skulle gå. När de kommo
 fram, låg ormen slingrad kring kniven,
 men han var så arg, att han reste hurred
 det och spydde efter. Men han kunde inte
 göra något, och så slog man ihjäl honom.
 Men hela eftermiddagen fingo Karlarna
 inte göra annat än att slå ihjäl ormar. De

Var för att Karlus försökt sig, så att
han gett omme, så lång tid, att
denne humit sammanhålla de
örens omman: traktur. Det sakt kan
som manat från omme.

Rappt. av Carl Gustaf Carlsson

Anmärkingar:

efter hustrun Maria Pettersson * 1867 i Socknen.

13

i Ö. Thorsås

Kronobergs län

100. Ullin far, som var torpare, kunde stamma blod, bara han fick veta namnet på den som höll på att förlovade. En gång, då det var ruggille i Askoberga, telus en pojke kuisshusen, och då kommo de springande till far mitt i natten men så stumma hade de varit, att de glömt ta reda på namnet, varför de jingo vände omigen. Så fort far sen fick reda på pojkes namn, stände han blodet och innan de utblickade kommit tillbaka till Askoberga för andra gången, var det stannat.

Far ville lära mig konsten, men jag ville inte, eftersom man skulle lära fader vid baklänges och några

14 ord tui, som jag också kan, fast
jag vill inte tala om dem, för jag
tror inte, det är rätt. För det var
det enda som orvade min far, då han
skulle tui än dö, än han läst den
besvärjelsen och Fader-vår avigt. Men
han hade ju alltså gjort det tui
folks nytta och aldrig tui deras skada
men hur det gick tui rätt, det vet
vi ju inte